

Ressenya: Televisió i educació,

Capítol 7: Criteris per educar en el mitjà (Joan Ferrés)

En el text, *Criteris per educar en el mitjà*, del llibre *Televisió i educació* es fa un resum de per què s'ha d'educar, envers la televisió, a un individu d'una societat contemporània. El text també donarà mètodes per dur-ho a terme. Des de la meua opinió puc establir que la divisió dels diferents temes és molt clara i entenedora, si més no hi ha certs aspectes de l'ordre d'aquestes divisions que no acabo d'entendre el seu motiu.

Primerament se'ns estableix la creença de l'autor i els seus per què:

"(...) la falta de educació incrementa el risc de manipulació (...) En definitiva, solament la formació pot garantir el esperit crític necessari per una utilització enriquidora del mitjà"

La idea locomotora de l'autor és una part essencial per a poder entendre la resta de mètodes i explicacions i és totalment lògic que estigui situada a mode d'introducció. A continuació com a final del primer subcapítol (*La necessitat de formació*) tenim una divisió on Ferrés parla de la necessitat de trobar un mètode per aquesta educació. Aquesta última part encaixa a la perfecció amb el principi del següent subcapítol (*Una formació integral*) on argumenta a favor d'un mètode no desnaturalitzador, i per tant des del plaer i pel plaer. És continuïstic argumentar que aquest mètode ha de contenir dosis de tècnica i estètica pròpies del mitjà, ja que coneixent-ne els mecanismes serà més fàcil entendre'n els perquès, i consegüentment poder anar aprofundint. Aquest pla més profund de la televisió, l'autor el relaciona amb el món oníric i la seva doble lectura, en els dos el fons tan sols hi ha possibilitat de veure'l amb un guió. Ferrés encara va més enllà i insta als docents a atribuir-se aquest paper.

En la meua experiència puc afirmar que el fet de conèixer quelcom per dins, tal i com instà a fer l'autor, produeix una desmitificació, que segons l'autor no fa baixar l'iteres per aquest, sinó que l'augmenta. Des de la meua opinió això no és cert, és tot el contrari de lo que ell afirma. Això sí, tret d'una excepció: que aquesta sigui la teua vocació, del contrari saber el funcionament intern de quelcom el desmitifica¹. Si més no estic totalment d'acord tan en que el mètode d'educació ha de ser des de i per el plaer, i per això crec que no s'ha de caure en el intrusisme, com amb el paper de guió que haurien d'assolir els professors escolars respecte els infants.

Així doncs l'argumentació sembla desenvolupar-se en un ordre coherent, però de sobte tota l'explicació es veu enraredida per la introducció del següent subcapítol (*Dosificació del consum*) amb motius de perillositat de no educar en l'àmbit televisiu, refredats per estadístiques. Hom considera que haurien d'estar situats en un altre ordre, ja que no troba lògic la successió. És començar amb la introducció dels motius d'educar la societat envers el mitjà televisiu, aquesta està seguida per l'explicació pas per pas d'aquest mètode educatiu i després l'autor tornar a

¹ Vegis l'anomenada "màgia del cinema". Aquesta perd tot el seu encant quan en sabem el mecanisme intern, o bé no ens impressionem davant seu quan sabem que es tracta de trucatge.

donar-nos motius a favor de l'educació televisava? que a més no han estat introduïts prèviament. Arribat aquest punt el lector es sent desubicat.

El fet d'aquest subcapítol introduït amb calçador fa que no s'acabi d'entendre del tot els dos següents, dedicats a desarticular mites sobre la negativitat de la televisió (*Consum actiu i Fer front a la violència*). Primer l'autor desmuntar el mite de la passivitat provocada per la televisió fent un encís en que el mitjà encara seria més productiu i inclús eliminaria les seves limitacions educacionals si fos capaç de produir retroalimentació. Finalment en l'últim subcapítol Joan Farrés intentar desvincular la violència de la televisió, insinua que el fet que la violència augmentes quan la televisió va començar a retransmetre-la es mera coincidència, que no es pot demostrar científicament. Cosa bastant certa però sembla molt aventurat qualificar, o insinuar en aquest cas, que es tractes de tan sols causalitat. Tot i això ell dona un altre sentit a la violència i fins hi tot li dona un lloc dins d'aquest mètode d'educació envers la televisió que ell planteja amb un seguit de funcions. En la meua opinió molt surrealista, jo no concebo catàrtic l'observació de violència, en canvi l'actuació encara que sigui en forma verbal sí, per tant ho trobo totalment forçat.